

høje Ting, har til Titel: „Forslag til Lov om Understøttelse til de Kellerske Aandsvageanstalter i Anledning af Anstaltens Udvidelse“, men Forslaget angaar i øvrigt ikke blot Anstaltens Udvidelse, men ogsaa en delvis Flytning af dem. Det maa maaske være mig tilladt at sige nogle Ord om denne Sag. At komme her i Tinget med Lovtaler over de Kellerske Anstalter behøver jeg ikke, da disse Anstalter ere tilstrækkelig velbekendte for alle Tingets Medlemmer, ligesom det ogsaa vil være dem bekendt, hvorledes baade afdøde Professor Keller og hans Søn, som nu styrer Anstalterne, har ledet og leder dem paa en saadan Maade, at det maa siges at være til stor Velsignelse for de mange aandsvage, der ere blevne behandlede der, til Ære for vort Land og et Vidnesbyrd om den Velvilje og Omhu, hvormed man her i Landet sørger for disse Stakler. Det maa dog siges, at der trods alt, hvad der hidtil er gjort og endnu gøres, staar saare meget tilbage at gøre. Forholdet er jo ikke dette, og jeg vil sige heldigvis ikke dette, at man skal inddrage alle aandsvage her i Landet paa saadanne Anstalter, thi det vilde efter min Formening blive omtrent uoverkommeligt for Staten i økonomisk Henseende. Heldigvis kan Flertallet af vore aandsvage forblive i deres Hjem og der være Genstand for den fornødne Pleje og Omhu; men ved Siden af de mange, og det er vel Flertallet, som kunne blive i Hjemmene, er der et Mindretal, vel hen imod Halvdelen, som paa ingen Maade kunne blive i deres Hjem. Heraf er de allerfleste allerede anbragte paa de Kellerske Anstalter eller paa Ebberødgaard og Bakkehus, men Forholdet er desværre for Tiden dette, at der foruden dem, der allerede ere anbragte paa saadanne Anstalter, er et betydeligt Antal aandsvage, som i høj Grad trænge til at blive Genstand for en lignende Anbringelse, nemlig saadanne, om hvilke der, om der end ikke kan være Tale om fuldstændig Helbredelse, thi en saadan kan vistnok kun undtagelsesvis naas, dog kan være Tale om en saadan Bedring, at de efter nogle Aars Ophold paa Anstalten kunne blive skikkede til at vende tilbage til deres Hjem, og i alt Fald gøre nogen Nytté der, eller hvor de ellers blive anbragte. Men ved Siden af dem er der tillige et stort Antal Individuer, hvis Tilstand er en saadan, at det saa at sige er nødvendigt for de Hjem, de tilhøre, at sørge for, at de blive anbragte uden for Hjemmet, nemlig saadanne aandsvage Børn, hvis Tilstand er af den Be-

skaffenhed, at de aldeles fordærve det Hjem, hvori de leve, for saa vidt som de volde Uro og Forstyrrelse og særlig, naar det er fattige Hjem, er det næsten uudholdeligt for Forældrene at have dem hjemme. Dette er noget, der er saa bekendt for Tingets Medlemmer, at jeg vistnok ikke behøver at gaa nærmere ind derpaa. Jeg skal kun udtale, at der findes 150 aandsvage, som efter de Undersøgelser, der ere anstillede, maa anses for at være skikkede til at anbringes paa en Anstalt, og deres Tilstand er for en stor Del af den Beskaffenhed, at de burde anbringes der snarest muligt. Men man kan ikke skaffe Plads til dem paa nogen af de nu bestaaende Anstalter, fordi de alle ere overfyldte. Dette Forhold er af den Beskaffenhed, at der bør raades Bod derpaa. Der er nogle aandsvage, som jeg særlig vil omtale, fordi deres Anbringelse paa en Anstalt er af særlig Betydning. Der findes rundt omkring paa vore Fattiggaarde et ikke saa lille Antal af aandsvage Kvinder, som paa disse Fattiggaarde ere Genstand for Efterstræbelse, som de med deres svage Aandsevner ikke kunne modstaa, hvilket medfører Usædelighed, som des værre atter har til Følge, at en stor Del af de uægte Børn, der fødes paa den Maade, ogsaa blive aandsvage. Det er en ikke ringe Forøgelse af de aandsvages Antal, der skyldes disse Forhold, og de aandsvage Kvinder bør derfor anbringes paa Anstalter for at sikre dem mod de Forfølgelser, som de ere Genstand for. Forholdet er altsaa, at der i høj Grad er Trang til en Udvidelse af Aandsvageanstalterne, og dette Forhold har været Genstand for en omhyggelig Overvejelse i en, som det vistnok vil være de fleste af Tingets Medlemmer bekendt, nedsat Kommission, der har arbejdet energisk og dygtig i denne Sag. Resultatet af Undersøgelserne er blevet det, at man har anset det for rigtigt, at der samtidig med en Udvidelse af de bestaaende Anstalter, fandt en delvis Flytning Sted. Nu findes alle Anstalter for aandsvage i eller omkring Kjøbenhavn; dette har man ikke fundet heldigt og efter min Mening med Rette. Det er jo dog saaledes, at de Forældre, som have deres aandsvage Børn paa disse Anstalter, ønske at kunne se dem en Gang imellem, men Rejsen her til Kjøbenhavn er jo meget besværlig og meget kostbar for fattige Folk, og det maa derfor siges at være heldigt, om der kom til at ligge en Anstalt i Jylland, saa at man kunde indrette sig paa den Maade, at de aandsvage fra Jylland og Fyn blive anbragte der,